Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

19. března 2015 *

„Dumping — Dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a z Tuniska — Rozšíření konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny i na uvedené dovozy — Obcházení — Nedostatečná spolupráce — Články 13 a 18 nařízení (ES) č. 1225/2009 — Povinnost uvést odůvodnění — Nesprávné posouzení“

Ve věci T-412/13,

Chin Haur Indonesia, PT, se sídlem v Tangerangu (Indonésie), zastoupená T. Müller-Iboldem a F.-C. Laprévotem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené S. Boelaert, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s R. Bierwagenem, advokátem,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou J.-F.Brakelandem a M. Françou, jako zmocněnci,

a

Maxcom Ltd, se sídlem v Plovdivu (Bulharsko), zastoupenou L. Ruessmannem, advokátem, a J. Beckem, solicitor,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 501/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Šrí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. L 153, s. 1),

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení M. van der Woude (zpravodaj), předseda, I. Wiszniewska-Białecka a I. Ulloa Rubio, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. září 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, společnost Chin Haur Indonesia, PT, je podnik tchajwanského původu, který do Evropské unie dováží jízdní kola pocházející z Indonésie. Napadá skutečnost, že konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením Rady (EU) č. 990/2011 ze dne 3. října 2011 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. L 261, s. 2) bylo rozšířeno na některé indonéské podniky.

Hlavní původní antidumpingová a antisubvenční řízení

2 Nařízením (EHS) č. 2474/93 ze dne 8. září 1993 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky do Společenství a o konečném výběru prozatímního antidumpingového cla (Úř. věst. L 228, s. 1; Zvl. vyd. 11/05, s. 3) uložila Rada Evropských společenství konečné antidumpingové clo na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“) ve výši 30,6 %.

3 Na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění pozdějších změn [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22), dále jen „základní nařízení“], a konkrétně podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 384/96 (nyní čl. 11 odst. 2 základního nařízení), Rada nařízením (ES) č. 1524/2000 ze dne 10. července 2000 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 175, s. 39; Zvl. vyd. 11/33, s. 319) rozhodla, že antidumpingové clo ve výši 30,6 % bude zachováno.

4 Na základě prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 384/96 (nyní čl. 11 odst. 3 základního nařízení) Rada nařízením (ES) č. 1095/2005 ze dne 12. července 2005 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz jízdních kol pocházejících z Vietnamu a o změně nařízení č. 1524/2000 (Úř. věst. L 183, s. 1) zvýšila platné antidumpingové clo na 48,5 %.

5 Na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení Rada v říjnu 2011 rozhodla prováděcím nařízením (ES) č. 990/2011, že by antidumpingové clo ve výši 48,5 % mělo být zachováno.

6 V dubnu 2012 informovala Evropská komise o zahájení antisubvenčního řízení týkajícího se dovozu jízdních kol pocházejících z ČLR do Unie podle článku 10 nařízení Rady (ES) č. 597/2009 ze dne 11. června 2009 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 188, s. 93).

7 Dne 22. května 2013 přijala Komise rozhodnutí 2013/227/EU o zastavení antisubvenčního řízení týkajícího se dovozu jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. L 136, s. 15), aniž zavedla jiná antisubvenční opatření. Dále dne 29. května 2013 přijala Rada – na základě prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení – nařízení (EU) č. 502/2013, kterým se mění prováděcí nařízení č. 990/2011 (Úř. věst. L 153, s. 17).

Řízení týkající se obcházení

8 Dne 14. srpna 2012 obdržela Komise žádost podanou Evropským sdružením výrobců jízdních kol (EBMA) jménem tří výrobců jízdních kol v Unii, aby prošetřila možné obcházení antidumpingových opatření uložených na dovoz jízdních kol pocházejících z Číny a zavedla celní evidenci dovozu jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska.

9 Dne 25. září 2012 přijala Komise nařízení (EU) č. 875/2012 o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením č. 990/2011 dovozem jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, Srí Lanky a Tuniska, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (Úř. věst. L 258, s. 21).

10 Účelem tohoto šetření bylo mimo jiné prošetření údajné změny obchodních toků po zvýšení antidumpingového cla v roce 2005. Toto šetření se vztahovalo na období od 1. ledna 2004 do 31. srpna 2012 (dále jen „období šetření“). Za období od 1. září 2011 do 31. srpna 2012 (dále jen „posuzované období“) byly shromážděny podrobnější údaje s cílem přezkoumat možné maření vyrovnávacího účinku platných opatření a existenci dumpingu.

11 Dne 26. září 2012 byla žalobkyně informována o zahájení šetření obcházení a obdržela formulář pro osvobození. Byla vyzvána, aby na tento formulář odpověděla elektronicky nejpozději dne 2. listopadu 2012.

12 Dne 5. listopadu 2012 obdržela Komise papírové vyhotovení formuláře pro osvobození zaslané žalobkyní. V tomto formuláři žalobkyně mimo jiné uvedla, že neprováděla montáž v žádné třetí zemi ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

13 Dne 27. listopadu 2012 zaslala Komise žalobkyni dopis, ve kterém ji požádala, aby jí během inspekce zpřístupnila některé dokumenty, zejména pracovní výkazy použité pro účely vypracování odpovědi na formulář pro osvobození. Žalobkyně potvrdila doručení tohoto dopisu dne 28. listopadu 2012.

14 Dne 29. listopadu 2012 zaslala Komise žalobkyni další dopis, ve kterém ji požádala, aby ji nejpozději dne 3. prosince 2012 zaslala další informace o třinácti skutečnostech, které v odpovědi na formulář pro osvobození chyběly. Žalobkyně zaslala Komisi některé dokumenty ve dnech 3. a 4. prosince 2012.

15 Inspekce v prostorách žalobkyně proběhla ve dnech 6. a 7. prosince 2012. Žalobkyně tehdy předložila Komisi revidovaný formulář pro osvobození.

16 Dne 28. ledna 2013 informovala Komise žalobkyni o svém záměru uplatnit vůči ní článek 18 základního nařízení. Žalobkyně předložila své stanovisko dne 4. února 2013.

17 Dne 21. března 2013 zaslala Komise žalobkyni, jakož i indonéským a čínským orgánům, obecně informační dokument, ve kterém předložila svá zjištění o překládkách a montážích a zmínila svůj záměr navrhnout rozšíření antidumpingových opatření uložených na dovoz jízdních kol z Číny i na dovozy z Indonésie. V příloze B obecně informačního dokumentu zamítla Komise žádost žalobkyně o osvobození zejména proto, že předložené informace nebyly spolehlivé.

18 Dopisem ze dne 9. dubna 2013 zpochybnila žalobkyně zjištění uvedená v obecně informačním dokumentu. Další stanovisko v této souvislosti předložila dne 28. května 2013.

19 Dne 29. května 2013 přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 501/2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením č. 990/2011 rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska (Úř. věst. L 153, s. 1, dále jen „napadené nařízení“).

Napadené nařízení

20 V bodech 28 až 33 odůvodnění napadeného nařízení Rada podotkla, že žádost o osvobození podle čl. 13 odst. 4 základního nařízení předložily čtyři indonéské společnosti, které představovaly 91 % celkového dovozu z Indonésie do Unie během posuzovaného období. Dále shledala, že údaje předložené jednou z těchto společností nelze ověřit, takže jsou nespolehlivé. Navzdory předloženým vyjádřením dospěla Rada k závěru, že informace poskytnuté touto společností nelze použít. Zjištění o této společnosti proto v souladu s článkem 18 základního nařízení vycházela z dostupných údajů. Ostatní tři společnosti byly považovány za spolupracující.

21 V bodech 45 až 58 odůvodnění napadeného nařízení Rada poté zanalyzování vývoje obchodních toků mezi Čínou, Indonésií a Unií a vývoje objemu výroby dospěla k závěru, že po zvýšení antidumpingového cla v červenci 2005 došlo mezi Indonésií a Unií ke změně obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení.

22 V bodech 59 až 67 odůvodnění napadeného nařízení se Rada zabývala povahou obcházení platných opatření.

23 V bodech 60 až 64 odůvodnění napadeného nařízení se Rada zabývala otázkou, zda docházelo k překládkám. Předně dospěla k závěru, že u tří spolupracujících společností nebyly překládky prokázány. Naproti tomu u společnosti, na kterou bylo podle Rady třeba použít článek 18 základního nařízení, „[š]etření odhalilo, že tato společnost nevlastnila dostatečné zařízení zdůvodňující objem vývozu do Unie v posuzovaném období“, a proto „lze vzhledem k neexistenci jiných důvodů uzavřít, že se podílela na praktikách obcházení prostřednictvím překládky“ (bod 62 odůvodnění napadeného nařízení). S ohledem na změnu obchodních toků, na konstatování týkající se společnosti, na kterou bylo podle Rady třeba použít článek 18 základního nařízení, a na skutečnost, že všichni indonéští výrobci/vývozci se nepřihlásili, takže ne všichni spolupracovali, dospěla Rada k závěru, že docházelo k překládkám výrobků čínského původu v Indonésii.

24 V bodech 65 až 67 odůvodnění napadeného nařízení se Rada zabývala otázkou, zda docházelo k montážím. Dospěla k závěru, že u tří spolupracujících společností nebyly montážní operace prokázány a u čtvrté společnosti, na kterou byl použit článek 18 základního nařízení, nebylo možno stanovit, zda se na montážních operacích podílela. Existence montážních operací v Indonésii ve smyslu čl. 13 odst. 2 základního nařízení nebyla proto zjištěna.

25 V bodě 92 odůvodnění napadeného nařízení poukázala Rada na to, že během šetření nevyšlo najevo žádné jiné opodstatnění nebo hospodářský důvod kromě snahy vyhnout se stávajícím opatřením týkajícím se dotčeného výrobku.

26 V bodech 94 a 95 odůvodnění napadeného nařízení Rada poukázala na to, že ze srovnání úrovně pro odstranění újmy stanovené v prozatímním přezkumu v roce 2005 a vážené průměrné vývozní ceny v posuzovaném období je zřejmé, že docházelo k výraznému prodeji pod cenou. Podotkla také, že zvýšení dovozu z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska do Unie bylo z hlediska množství považováno za významné. V bodě 96 odůvodnění napadeného nařízení dospěla proto Rada k závěru, že platná opatření jsou mařena z hlediska množství i cen.

27 V bodech 99 až 102 odůvodnění napadeného nařízení Rada přezkoumala – v souladu s čl. 13 odst. 1 základního nařízení – zda existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnotě stanovené pro dotčený výrobek v prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2005. Za účelem stanovení cen vývozu z Indonésie, které jsou dotčeny obcházením, bylo proto přihlédnuto pouze k vývozu nespolupracujících výrobců/vývozců. Použily se tedy nejlepší dostupné údaje, v projednávaném případě průměrné ceny jízdních kol vyvezených v posuzovaném období z Indonésie do Unie uvedené v databázi Eurostatu Comext. Po provedení několika úprav běžné hodnoty a vývozní ceny bylo ze srovnání uvedených proměnných podle Rady zřejmé, že docházelo k dumpingu.

28 Za těchto podmínek dospěla Rada k závěru, že překládkami v Indonésii docházelo k obcházení ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení. Konečné antidumpingové clo ve výši 48,5 %, stanovené v čl. 1 odst. 2 prováděcího nařízení č. 990/2011, proto rozšířila na dovozy dotčeného výrobku z Indonésie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie. Na základě zjištění uvedených výše v bodě 20 tohoto rozsudku přiznala Rada osvobození od rozšířených opatření třem ze čtyř vývozců, kteří o osvobození požádali.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

29 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. srpna 2013.

30 Samostatným podáním zapsaným v kanceláři Tribunálu téhož dne požádala žalobkyně Tribunál rovněž o to, aby rozhodl o této žalobě ve zrychleném řízení podle článku 76a jednacího řádu Tribunálu.

31 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k sedmému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

32 Žádosti o projednání věci ve zrychleném řízení bylo vyhověno rozhodnutím sedmého senátu Tribunálu dne 8. října 2013.

33 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 17. října 2013 podala Komise návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady a totéž učinila EBMA podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. listopadu 2013.

34 Usnesením ze dne 11. listopadu 2013 povolil předseda sedmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Komise.

35 Usnesením ze dne 17. prosince 2013 zamítl sedmý senát Tribunálu vedlejší účastenství EBMA.

36 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 19. března 2014 podala společnost Maxcom Ltd návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady.

37 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu položil dopisem ze dne 27. března 2014 žalobkyni písemné otázky a dopisem ze dne 15. května 2014 vyzval Radu, aby odpověděla na položené otázky a předložila určité dokumenty. Účastnice řízení těmto organizačním procesním opatřením vyhověly ve stanovených lhůtách.

38 Usnesením ze dne 16. července 2014 povolil sedmý senát Tribunálu vedlejší účastenství společnosti Maxcom.

39 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil čl. 1 odst. 1 a 3 napadeného nařízení v rozsahu, v němž se tato ustanovení vztahují na žalobkyni;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

40 Rada, podporovaná Komisí a společností Maxcom, navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl, respektive zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

41 Rada v písemných odpovědích na organizační procesní opatření a poté na jednání zpochybnila přípustnost žaloby v plném rozsahu. Rada na základě článku v tisku, k němuž měla mít přístup v průběhu soudního řízení, tvrdí, že žalobkyně není skutečným indonéským výrobcem jízdních kol a že její samotná existence je nejistá. Rada z článku v tisku dovozuje, že v Indonésii jako jediný výrobce působí čínský podnik F. Za těchto podmínek byla žádost žalobkyně o osvobození podána jménem nesprávného podniku. Žalobu je proto třeba v plném rozsahu pro nepřípustnost odmítnout.

42 Žalobkyně s argumentací Rady nesouhlasí, neboť je podle ní nepodložená a opírá se o skutečnosti, které nejsou součástí spisu.

43 V této souvislosti je třeba konstatovat, že krátký článku v tisku – o délce jediné strany – o žalobkyni, z něhož vychází Rada, je nejednoznačný a v každém případě není s to doložit tvrzení Rady.

44 Z předmětného článku v tisku totiž vyplývá, že žalobkyně – společnost tchajwanského původu – je v Indonésii usazena od roku 1990. Vyrábí díly jízdních kol a své výrobky prodává v Jihovýchodní Asii, v Indonésii, v Jižní Americe a v Itálii. Jednu ze svých továren vyhradila montáži jízdních kol pro čínský podnik F. Poté, co bylo na dovoz čínských jízdních kol uloženo evropské antidumpingové clo, pronajala podle článku žalobkyně svoji továrnu podniku F., přičemž přesná povaha vztahu mezi žalobkyní a jmenovaným podnikem není v článku jednoznačně vysvětlena.

45 Proto je bez ohledu na otázku, zda může předložení krátkého článku v tisku bez jakéhokoli dalšího důkazu zpochybnit přípustnost žaloby, třeba konstatovat, že tvrzení Rady reprodukovaná výše v bodě 41 tohoto rozsudku nejsou tímto článkem v tisku nijak potvrzena.

46 Vzhledem k tomu, že Rada v této souvislosti nepředložila žádné další důkazy, je třeba žalobu připustit.

K věci samé

47 Na podporu této žaloby uplatňuje žalobkyně tři žalobní důvody. V rámci prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení, namítá, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení existence obcházení a povahy dostupných údajů. Druhý žalobní důvod, vycházející z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění, se týká konstatování o odmítání spolupráce. Třetí žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení, se týká existence dumpingu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení

48 První žalobní důvod žalobkyně se dělí na dvě části, z nichž první se týká otázky, zda skutečně došlo ke změně obchodních toků, a druhá zjištění Rady, že žalobkyně prováděla překládky.

– Ke změně obchodních toků

49 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že čínské statistiky vývozu jízdních kol do Indonésie – z nichž Rada vycházela zejména při konstatování, že došlo ke změně obchodních toků – jsou nesprávné. Podle žalobkyně je sazba refundace při vývozu vyšší u jízdních kol než u dílů jízdních kol, což podle ní motivuje čínské vývozce, aby vývoz pouhých dílů deklarovali jako vývoz hotových jízdních kol. Za těchto podmínek jsou čínské statistiky vývozu jízdních kol uměle zvyšovány, neboť většina vyvážených jízdních kol jsou ve skutečnosti díly jízdních kol. Čínská lidová republika tudíž do Indonésie vyvezla jednoznačně menší počet jízdních kol, než jaký je uveden v tabulce 2 napadeného nařízení.

50 Zadruhé má žalobkyně za to, že údaje použité pro konstatování, že došlo ke změně obchodních toků, nemohou dostatečně podepřít konstatování o překládce, jelikož mezi vývozy jízdních kol z Číny do Indonésie a vývozy z Indonésie do Unie není zjevná spojitost.

51 Zatřetí Rada nepřihlížela k alternativním vysvětlením údajné změny obchodních toků. Zejména její analýza objemu výroby je nepřesvědčivá a vztahuje se k nesprávnému období.

52 Rada zpochybňuje všechny tyto argumenty jako neopodstatněné.

53 V této souvislosti je v prvé řadě třeba upozornit zaprvé na to, že z dokumentu, ve kterém jsou zaznamenány jednotlivé sazby refundace pro jízdní kola a pro díly jízdních kol a který poskytla žalobkyně, plyne, že sazby refundace daně z přidané hodnoty (DPH) se pro díly jízdních kol a pro hotová jízdní kola podle všeho skutečně liší.

54 Žalobkyně ovšem nepředložila žádný důkaz, jímž by bylo možno prokázat, že by čínští vývozci nebo celní orgány v důsledku toho deklarovali vývoz pouhých dílů jízdních kol jako vývoz hotových jízdních kol. Žalobkyně totiž předložila jen dokumenty týkající se omezeného počtu obchodů. Pokud vůbec mají tyto dokumenty nějakou důkazní hodnotu pro doložení takové praxe, nemohou samy o sobě prokázat, že je taková praxe dostatečně běžná, a zpochybnit tak statistiky použité Radou. Žalobkyně konečně v každém případě neprokázala, že je uvedená praxe dostatečně běžná na to, aby zpochybnila platnost čínských statistik.

55 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise mohla v průběhu šetření snadno odhalit takovou praxi, jelikož subjekty působící v daném odvětví ji dobře znají. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise porušila povinnost postupovat s řádnou péčí.

56 K tomu Rada tvrdí, aniž jí žalobkyně odporuje, že žádný z ostatních účastníků dotčených tímto šetřením či jinými šetřeními vedenými ve stejné době se o takové praxi podle všeho nezmínil. Navíc ani indonéské a čínské orgány, kterým byla zjištění ze šetření zaslána, nikdy nezpochybnily spolehlivost použitých statistik ve vztahu k jejich vlastním údajům. Rada tudíž neměla proč pochybovat o spolehlivosti uvedených statistik.

57 Dále je nutno poukázat na to, že žalobkyně tuto údajnou praxi ohlásila teprve dne 28. května 2013, tedy den před přijetím napadeného nařízení a více než 40 dnů po uplynutí lhůty určené k předložení stanoviska k obecně informačnímu dokumentu. Nikdy předtím se o ní nezmínila. Argument žalobkyně byl tedy v rámci šetření vznesen mimořádně opožděně.

58 Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala, že by se unijní orgány dopustily v souvislosti s použitými statistikami nesprávného posouzení nebo že by porušily zásadu řádné péče.

59 V druhé řadě je třeba konstatovat, že údaje prezentované Radou v bodech 45 až 55 odůvodnění napadeného nařízení prokazují, že došlo ke změně obchodních toků ve smyslu čl. 13 odst. 1 základního nařízení, jak mezi Čínou a Unií, tak mezi Čínou a Indonésií a také mezi Indonésií a Unií.

60 Z bodu 45 odůvodnění a z tabulky 1 napadeného nařízení totiž zaprvé vyplývá, že vývoz jízdních kol z Číny do Unie se v období šetření snížil o více než 80 %. V období od zvýšení cla v roce 2005 do konce posuzovaného období poklesl dovoz na třetinu. Zadruhé se vývoz jízdních kol z Číny do Indonésie během období šetření zvýšil o více než 83 %, jak plyne z bodu 51 odůvodnění a z tabulky 2 napadeného nařízení. Zatřetí se vývoz jízdních kol z Indonésie do Unie zvýšil v průběhu období šetření 2,6násobně. Jak plyne z bodu 46 odůvodnění a z tabulky 1 napadeného nařízení, dovoz z Indonésie se sice v roce 2009 snížil, nicméně i tak převýšil úroveň let 2004 a 2005 a v letech 2010 až 2012 se opět zvýšil.

61 Je pravda – jak podotýká žalobkyně – že v roce 2007 poklesl indonéský dovoz z Číny o 10,1 %, zatímco indonéský vývoz do Unie vzrostl o 18,6 %. Taková roční změna však není s to zpochybnit trendy dovozené z údajů unijních orgánů. Jak totiž správně upozorňuje Rada, mezi změnou toků mezi Čínou a Indonésií a mezi Indonésií a Unií mohlo dojít k časovému posunu, zejména z důvodů existence skladových zásob.

62 Za těchto podmínek se Rada tím, že na základě uvedených číselných údajů dospěla k závěru o tom, že došlo ke změně obchodních toků, nedopustila pochybení.

63 Ve třetím sledu Rada podle žalobkyně nezohlednila v rámci přezkumu vývoje vývozu z Indonésie do Unie alternativní vysvětlení obcházení.

64 V této souvislosti je třeba připomenout, že základní nařízení Komisi nesvěřuje žádnou vyšetřovací pravomoc, která by jí umožňovala donutit podniky, aby se účastnily šetření nebo poskytly informace. Za těchto podmínek jsou Rada a Komise závislé na dobrovolné spolupráci účastníků řízení, pokud jde o poskytování nezbytných informací ve stanovených lhůtách (rozsudek ze dne 24. května 2012, JBF RAK v. Rada, T-555/10, EU:T:2012:262, bod 80).

65 V projednávaném případě je nutné zaprvé konstatovat, že ze spisu vyplývá, že v průběhu šetření nebylo vzneseno žádné alternativní vysvětlení. Rada poukazuje zejména na to, že indonéské orgány nevznesly žádné námitky k příčině změny obchodních toků.

66 Zadruhé je třeba poznamenat, že ani samotná žalobkyně nepředložila ve fázi správního řízení ani soudního řízení alternativní vysvětlení, jímž by bylo možno vysvětlit změnu obchodních toků jinak než uložením původního antidumpingového cla. Poukázala jen na to, že Rada nezohlednila alternativní vysvětlení obcházení, a to – nehledě k její kritice způsobu, jakým Rada analyzovala vývoj objemu výroby – bez dalšího upřesnění.

67 V souvislosti s vývojem objemu výroby považuje žalobkyně analýzu Rady za neúplnou, neboť se netýká ani celého období šetření ani všech indonéských vývozních podniků.

68 Z bodu 56 odůvodnění a z tabulky 3 napadeného nařízení vyplývá, že unijní orgány prošetřovaly vývoj objemu výroby spolupracujících společností v období od roku 2009 do konce posuzovaného období. Z této analýzy plyne, že spolupracující indonéské společnosti zvýšily v průběhu daného období výrobu o 54 %.

69 V této souvislosti je třeba nejprve zdůraznit, že unijní orgány oprávněně vycházely z údajů týkajících se jen spolupracujících indonéských společností, jelikož údaje týkající se jiných společností nebyly dostupné ani spolehlivé. Dále, jak správně poznamenala Rada, z tabulek v příloze formuláře pro osvobození, které se vyplňují, vyplývá, že žadatelé měli poskytnout informace o objemu své výroby od roku 2004. Komise tedy prošetřila objem výroby za celé období šetření. Rada ve svých písemnostech odůvodnila, proč se omezila jen na období od roku 2009 do srpna 2012; učinila tak proto, že údaje týkající se prvních let nebyly u všech společností zcela úplné.

70 Vzhledem k tomu, že v průběhu šetření nebylo vzneseno žádné jiné odůvodnění než uložení antidumpingového cla a že žalobkyně nepředložila ve fázi správního řízení ani soudního řízení žádnou konkrétní skutečnost v tomto ohledu, dospěla Rada důvodně k závěru, že alternativní vysvětlení změny obchodních toků neexistuje.

71 První část prvního žalobního důvodu je proto třeba v plném rozsahu zamítnout jako neopodstatněnou.

– K provádění překládek

72 V rámci druhé části uvádí žalobkyně tři výtky.

73 V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila nesprávného posouzení, když v bodě 62 odůvodnění napadeného nařízení (viz výše bod 23) dospěla k závěru, že žalobkyně nevlastní výrobní kapacity zdůvodňující objem vývozu do Unie.

74 V rámci druhé výtky žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když existenci překládek dovodila jen ze změny obchodních toků. Rada podle ní nepředložila důkazy o tom, že by k takovým překládkám docházelo, ani nedoložila příčinnou souvislost mezi těmito překládkami a údajnou změnou obchodních toků.

75 V rámci třetí výtky má žalobkyně za to, že vzhledem k tomu, že neexistují žádné jiné důkazy, měly poskytnuté údaje představovat dostupné údaje ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení.

76 Rada zpochybňuje všechny argumenty žalobkyně.

77 K první výtce žalobkyně uvádí, že je skutečně výrobcem jízdních kol indonéského původu, a tudíž nelze mít za to, že by se podílela na obcházení platných opatření. Z její odpovědi na formulář pro osvobození plyne mimo jiné, že [*důvěrné*] [1]. Nepopírá, že dovezla z Číny určité množství náhradních dílů. Tyto náhradní díly byly následně použity k výrobě jízdních kol v její továrně v Tangerangu (Indonésie), která zaměstnává přibližně [*důvěrné*]. Podle žalobkyně zahrnuje výrobní proces, k němuž dochází v její továrně, všechny výrobní fáze výroby jízdního kola.

78 Žalobkyně tvrdí, že Rada měla k dispozici dostatek informací pro závěr, že k překládkám nedocházelo, a vychází přitom především z odpovědi na formulář pro osvobození a ze zprávy o auditu, který provedla kancelář Bureau V. dne 28. listopadu 2011 a po kterém následovala dne 16. července 2012 kontrola.

79 Žalobkyně také tvrdí, že skutečnost, že její zařízení nejevila v okamžiku provádění inspekce známky opotřebení a že továrna nebyla v okamžiku provedení inspekce v provozu, nemá žádnou důkazní hodnotu, přestože Rada tvrdí opak. Žalobkyně také zdůrazňuje, že tvrzení Rady uvedené v bodě 29 odůvodnění napadeného nařízení, podle kterého využívala coby dodavatele dílů jízdních kol jednoho čínského výrobce, je v rozporu jak s konstatováním, že jízdní kola sama nevyráběla, tak s konstatováním o překládkách.

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

80 V této souvislosti je třeba připomenout, že základní nařízení Komisi nesvěřuje žádnou vyšetřovací pravomoc, která by jí umožňovala donutit podniky, aby se účastnily šetření nebo poskytly informace. Za těchto podmínek jsou Rada a Komise závislé na dobrovolné spolupráci účastníků řízení, pokud jde o poskytování nezbytných informací ve stanovených lhůtách. V tomto kontextu jsou pro průběh řízení o obcházení zásadní informace poskytnuté ve formuláři pro osvobození, jakož i pozdější inspekce, kterou může Komise provést na místě. Prokázat přesnost a správnost informací a důkazů poskytovaných v rámci odpovědí na písemné a ústní otázky i v rámci inspekce musí tudíž spolupracující podniky (v tomto smyslu viz rozsudek JBF RAK v. Rada, bod 64 výše, EU:T:2012:262, bod 80 a citovaná judikatura).

81 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že žalobkyně ve formuláři pro osvobození a v revidovaném formuláři pro osvobození skutečně poskytla několik relevantních údajů. Konkrétně poskytla v tabulkách přiložených ke zmíněným formulářům souhrnné informace o svých výrobních kapacitách, skutečné výrobě, odbytu na vývoz a o svém obratu, dále některé finanční a účetní informace, jako například režijní náklady továrny, zásoby, nákup náhradních dílů či původ těchto nákupů, jakož i výrobní proces a výrobní náklady. Předložila též účetní závěrky.

82 Je ovšem třeba v první řadě konstatovat, že informace, které žalobkyně poskytla v prvním formuláři pro osvobození, odevzdaném dne 5. listopadu 2012, se ukázaly jako nedostatečné, jelikož byly do velké míry neúplné.

83 Z informací poskytnutých ve formuláři pro osvobození odevzdaném dne 5. listopadu 2012 totiž nebylo možné zjistit mimo jiné ani cenu jednotlivých dílů jízdních kol, ani jejich původ, což v daném stadiu znemožňovalo zjistit, zda je žalobkyně indonéským výrobcem jízdních kol, a zda jí má tedy být uděleno osvobození podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

84 Dopisem ze dne 29. listopadu 2012 požádala Komise žalobkyni ve třinácti přesných otázkách, aby jí chybějící informace poskytla nejpozději dne 3. prosince 2012, tedy před inspekcí. Dopisem ze dne 3. prosince 2012 poskytla žalobkyně údaje jen ke dvěma ze třinácti otázek Komise, což žalobkyně nepopírá.

85 V druhé řadě poskytla žalobkyně při inspekci ve dnech 6. a 7. prosince 2012 revidovanou verzi formuláře pro osvobození, ve které byly aktualizovány jen některé body, a sice zejména informace o dílech jízdních kol nakupovaných v jiných zemích než v Číně. Informace poskytnuté v revidovaném formuláři pro osvobození byly ovšem nadále neúplné, což žalobkyně ostatně nezpochybňuje. Konkrétně u údajů o vývozu zamlčovala žalobkyně i nadále hodnoty CIF (náklady, pojištění a přepravné) pro některé obchody směřující do Unie. Žalobkyně neuvedla ani náklady na balné, na záruky a bankovní náklady.

86 Informace poskytnuté v revidovaném formuláři pro osvobození se ukázaly rovněž jako rozporuplné a neověřitelné.

87 Zaprvé byly totiž údaje poskytnuté ve dvou tabulkách připojených k odevzdaným formulářům pro osvobození a týkající se původu žalobkyní nakoupených dílů jízdních kol nekonzistentní, což žalobkyně nepopírá. Tyto údaje jsou přitom zásadní pro řízení týkající se případného obcházení antidumpingového cla.

88 Zadruhé z informací ve spise vyplývá, že zaměstnanci žalobkyně při inspekci nepředložili pracovní výkazy, na jejichž základě byly vyplněny formuláře pro osvobození (v tomto ohledu viz níže bod 112), ani nevysvětlili, jak dospěli k údajům poskytnutým ve formulářích pro osvobození, což žalobkyně nezpochybňuje. Údaje poskytnuté žalobkyní byly podle všeho vypočítány ručně za pomoci prosté kalkulačky.

89 Zatřetí z informací ze spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně nebyla s to předložit jiné dokumenty než svá daňová přiznání, některé celní formuláře a několik faktur. Žalobkyně neměla auditorsky ověřenou výroční zprávu ani účetní systém, který by umožňoval snadné ověření údajů uvedených ve formulářích pro osvobození i úplnosti transakčních výpisů. Nebylo například možné dát do vzájemné souvislosti objem výroby s odbytem a zásobami. V tomto ohledu je třeba podotknout, že Komise dopisem ze dne 27. listopadu 2012 předem informovala žalobkyni, že při inspekci bude muset předložit všechny dokumenty, zejména pracovní výkazy, které jí umožní ověřit údaje uvedené ve formuláři pro osvobození.

90 Ve třetím sledu Komise zaslala po inspekci žalobkyni dopis ze dne 28. ledna 2013, v němž ji informovala o svém záměru uplatnit vůči ní čl. 18 odst. 1 základního nařízení a kterým jí poskytla další možnost předložit nezbytné dokumenty. Odpověď žalobkyně ze dne 4. února 2013, o délce jediné strany, nepřinesla v tomto ohledu žádnou novou zásadní informaci, neboť žalobkyně v ní v podstatě jen zopakovala, že řádně spolupracovala. Ani v odpovědi na obecně informační dokument ze dne 9. dubna 2013 žalobkyně nadále neposkytla konkrétní údaje, které by mohly odůvodnit údaje uvedené ve formuláři pro osvobození, stejně jako se tak nestalo ani v jejím opožděném dopise ze dne 28. května 2013.

91 Ve čtvrtém sledu je ke zprávě o auditu, který provedla Bureau V. dne 28. listopadu 2011 a po kterém následovala dne 16. července 2012 kontrola, třeba konstatovat, že uvedená zpráva v každém případě nedokládá, že by žalobkyně sama vyráběla jízdní kola pocházející z Indonésie nebo že by mohla splňovat kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, na což Rada oprávněně poukazuje.

92 Tato zpráva se totiž netýká otázky, zda žalobkyně neprováděla praktiky, zpracovatelské postupy nebo práce, pro něž mimo uložení původního antidumpingového cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod. Tato zpráva nanejvýše dokládá, že v okamžiku jejího vydání se žalobkyně podílela na výrobě jízdních kol, což nikdo nezpochybňuje. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že tato zpráva o auditu se týká především pracovních podmínek a kvality organizace. Neobsahuje proto žádný relevantní údaj zejména o vývoji objemu výroby a o původu náhradních dílů.

93 Ani fotografie a videozáznam, který žalobkyně poskytla Tribunálu, neprokazují, že je indonéským výrobcem jízdních kol, a že se tudíž nepodílí na obcházení ve smyslu článku 13 základního nařízení, jelikož z těchto dokumentů nelze přesně určit zejména původ použitého materiálu.

94 Formulář pro osvobození, zpráva o auditu vypracovaná Bureau V. ani fotografie předložené v různých okamžicích soudního řízení, o které se opírá žalobkyně, tudíž nemohou prokázat, že je skutečně vývozcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení.

95 Je ovšem nutno na základě informací ze spisu konstatovat, že Rada neměla dostatek indicií, aby mohla v bodě 62 odůvodnění napadeného nařízení dospět výslovně k závěru, že žalobkyně nevlastnila dostatečné výrobní kapacity vzhledem k objemu vývozu do Unie, a tudíž se podílela na překládkách, tedy na zasílání výrobku, který je předmětem opatření, prostřednictvím třetích zemí.

96 V tomto kontextu je třeba v první řadě poukázat na to, že argumentace Rady se do značné míry opírá o konstatování pracovníků Komise učiněná v průběhu inspekce.

97 Podle pracovníků Komise vyšlo mimo jiné najevo, že žalobkyně nevlastnila stroje nezbytné pro výrobu dostatečného množství dílů ve srovnání s deklarovaným objemem. Uvedli, že výrobní závod žalobkyně byl v okamžiku jejich příchodu zamčen a některé výrobní stroje byly nové nebo pravděpodobně nebyly v nedávné době použity. Kromě toho zde nebyl stroj na vykrajování ani stroj na sváření. Pracovníci Komise se bezúspěšně dožadovali možnosti prohlédnout si materiál pro slitinové ráfky a surové rámy. Naproti tomu nalezli bedny obsahující hotová jízdní kola s nápisem „vyrobeno v Indonésii“, aniž byl

zmíněn čínský dodavatel žalobkyně, a jiné krabice obsahující rámy bez uvedení původu. Skupina pracovníků si povšimla, že všechny rámy pocházely od dodavatelů a byly již natřené barvou. Konečně zaměstnanci žalobkyně nebyli s to popsat proces výroby.

98 Žádné z těchto konstatování ovšem samo o sobě ani ve vzájemné souvislosti nevede přesvědčivě k závěru, že docházelo k překládkám.

99 Vzhledem k tomu, že činnost podniku byla po zahájení šetření obcházení výrazně utlumena, nelze ze skutečnosti, že továrna byla v okamžiku inspekce v zachovalém stavu a skladové zásoby materiálu byly nízké, vyvozovat jakékoli závěry. V této souvislosti ostatně žalobkyně poukázala na to, že v očekávání útlumu činnosti již předtím rozprodala některé součásti svého výrobního řetězce. Zmínila také – a doložila fakturami – že některé výrobní stroje byly nakoupeny krátce před inspekcí, a to po požáru, ke kterému v její továrně došlo dne 23. dubna 2009. Z toho důvodu dvakrát – v květnu 2009 a v červenci 2011 – znovu investovala zejména do montážních linek.

100 Některá konstatování – například o skutečnosti, že čínský dodavatel žalobkyně nebyl nikde zmíněn nebo že některé krabice obsahovaly rámy bez uvedení původu – mohou vskutku vyvolávat o skutečné činnosti žalobkyně pochybnosti, které navíc posiluje skutečnost, že žalobkyně po celou dobu nedoložila údaje poskytnuté ve formulářích pro osvobození. Tyto okolnosti však nijak nedokládají, že by docházelo k překládkám prováděným žalobkyní.

101 Ke skutečnosti, že zaměstnanci žalobkyně, s nimiž se setkali pracovníci Komise v průběhu inspekce, nebyli s to popsat proces výroby, což ostatně žalobkyně nezpochybňuje, je nutno konstatovat, že z písemných odpovědí Rady na písemné otázky Tribunálu plyne, že skupina pracovníků Komise se setkala jen se zaměstnanci z obchodního oddělení, a nikoli s odborníky na výrobu.

102 V druhé řadě vycházela Rada v souvislosti se skutkovými konstatováními reprodukovanými výše v bodě 97 tohoto rozsudku téměř výhradně z kontrolní zprávy pracovníků Komise a z žádného jiného materiálního důkazu. Většinu konstatování vycházejících z kontrolní zprávy přitom žalobkyně zpochybňuje, zejména skutečnost, že montážní linky nebyly v provozu nebo že chyběly určité zásoby materiálu. Je pravda, že Rada v písemnostech i na jednání poukázala na několik fotografií předložených žalobkyní či pořízených pracovníky Komise v průběhu inspekce. Tyto fotografie ovšem nevypovídají o tom, zda žalobkyně prováděla překládky.

103 Ve třetím sledu opírá Rada svou argumentaci o skutečnost, že žalobkyně po celou dobu nepředložila důkazy způsobilé doložit, že je skutečně výrobcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Toto konstatování bylo sice výše v bodě 94 tohoto rozsudku potvrzeno, avšak nemůže z něj jako takového vyplývat, že byla žalobkyně zapojena do překládek.

104 S ohledem na vše uvedené výše v bodech 95 až 103 tohoto rozsudku je třeba konstatovat, že Rada neměla dostatek indicií, aby mohla dospět k závěru, že žalobkyně nevlastnila dostatečné výrobní kapacity vzhledem k objemu vývozu do Unie, a tudíž prováděla překládky.

105 Zajisté nelze vyloučit, že ze všech praktik, zpracovatelských postupů nebo prací, pro něž mimo uložení původního antidumpingového cla neexistuje dostatečné opodstatnění nebo hospodářský důvod ve smyslu čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce základního nařízení, prováděla žalobkyně překládky. Ovšem na základě skutečnosti, že žalobkyně nebyla s to doložit, že je skutečně výrobcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, nemohla Rada dospět automaticky k závěru – ačkoli Komise na jednání tvrdila opak – že docházelo k překládkám prováděným žalobkyní, neboť taková možnost nevyplývá ze základního nařízení ani z judikatury.

106 Za těchto podmínek je třeba druhé části prvního žalobního důvodu vyhovět, aniž je třeba se zabývat ostatními výtkami žalobkyně.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění

107 Na podporu druhého žalobního důvodu uvádí žalobkyně čtyři části, jimiž se snaží především dokázat, že se Rada v bodech 29 až 33 odůvodnění napadeného nařízení dopustila nesprávného právního posouzení a nesprávného posouzení skutkového stavu, když dospěla k závěru, že žalobkyně nespolupracovala ve smyslu článku 18 základního nařízení. V rámci první části žalobkyně tvrdí, že spolupracovala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, což Rada v rozporu s článkem 18 základního nařízení nezohlednila. V rámci druhé části, vycházející rovněž z porušení článku 18 základního nařízení, napadá konstatování o odmítání spolupráce. V rámci třetí části tvrdí, že Rada porušila svojí povinnost uvést odůvodnění, a to zejména tím, že nevysvětlila, které dostupné údaje ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení zohlednila. V rámci čtvrté části má za to, že Rada v rozporu s čl. 18 odst. 3 základního nařízení nezohlednila informace, které jí žalobkyně poskytovala v průběhu šetření. Nezohlednění veškerých informací, které poskytla, navíc představuje podle žalobkyně porušení zásady proporcionality.

108 Rada zpochybňuje všechny argumenty žalobkyně.

109 Tribunál má za to, že je třeba se nejprve zabývat druhou částí a pak teprve postupně první, třetí a čtvrtou částí.

– Ke konstatování o odmítání spolupráce

110 Na podporu druhé části druhého žalobního důvodu uvádí žalobkyně několik argumentů, jimiž se snaží dokázat, že konstatování o odmítání spolupráce je nesprávné. Mimo jiné tvrdí, že nepředložení pracovních výkazů nepostačuje samo o sobě ke konstatování, že žalobkyně nespolupracuje.

111 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že čl. 18 odst. 1 věta první základního nařízení umožňuje orgánům využít dostupné údaje, pokud účastník řízení odmítne umožnit přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne ve lhůtě stanovené tímto nařízením nebo pokud klade závažným způsobem překážky šetření. Využít dostupné údaje lze i tehdy, když účastník řízení předloží nepravdivé nebo zavádějící informace. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že čtyři uvedené podmínky jsou alternativní, takže je-li splněna jen jediná z nich, mohou orgány založit svá prozatímní nebo konečná zjištění na dostupných údajích (rozsudek ze dne 22. května 2014, Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada, T-633/11, EU:T:2014:271, bod 44).

112 V projednávaném případě je v první řadě nutno konstatovat, že nedostatečná spolupráce není v napadeném nařízení založena jen na nepředložení pracovních výkazů, díky nimž lze zjistit, zda odpověď na formulář pro osvobození odpovídá finančním a účetním dokumentům vývozce. Vychází také z průtahů při předkládání požadovaných informací, z rozporuplnosti a nespolehlivosti těchto informací, jakož i z potíží, s nimiž bylo nutno se potýkat v průběhu inspekce. Údaje poskytnuté žalobkyní se totiž – jak bylo již konstatováno v rámci prvního žalobního důvodu – ukázaly jako neúplné, rozporuplné a neověřitelné. Žalobkyně tudíž nezpřístupnila nezbytné informace ve smyslu judikatury citované výše v bodě 111 tohoto rozsudku.

113 V druhé řadě žalobkyně tvrdí, že nekonzistentní údaje o výrobě jsou důsledkem prodlení mezi dobami zaznamenávání a skutečným tempem výroby. Domnívá se, že její dopis ze dne 4. února 2013 může toto tvrzení doložit. Postačí ovšem konstatovat, že dopis ze dne 4. února 2013 neobsahuje v tomto ohledu žádný důkaz.

114 Ve třetím sledu žalobkyně podotýká, že přinejmenším část poskytnutých informací byla správná, neboť Rada sama uznala, že poskytnuté údaje o odbytu na vývoz jsou přesné. Z bodu 31 odůvodnění napadeného nařízení skutečně vyplývá, že Rada potvrdila konstatování, že tyto údaje jsou správné.

Tyto údaje se ovšem zaprvé podle Rady týkají veškerého odbytu na vývoz, a nikoli jen vývozu do Unie, u kterého nebylo možné provést srovnání, což žalobkyně nepopírá. Zadruhé skutečnost, že údaje o vývozu jsou správné a ověřitelné, neznamená, že je třeba potvrdit i samotné údaje o původu vyvážených výrobků.

115 Ve čtvrtém sledu je v souvislosti se skutečností, že obchodní ředitel žalobkyně byl zároveň zaměstnáván čínským výrobcem, který byl zároveň jejím hlavním dodavatelem dílů jízdních kol, třeba uznat, že tato skutečnost nemůže sama o sobě být základem pro konstatování o odmítání spolupráce ve smyslu článku 18 základního nařízení. Nicméně vysvětlení, která žalobkyně podala k postavení tohoto zaměstnance, se se ukázala jako mimořádně nejednoznačná, což je při posuzování spolupráce žalobkyně relevantní. Je rovněž třeba podotknout, že žalobkyně ve formuláři pro osvobození prohlásila, že nemá žádnou vazbu na čínské podniky. S ohledem na význam, který mohla pro účely konstatování obcházení prostřednictvím Indonésie mít skutečnost, že obchodní ředitel žalobkyně je zároveň zaměstnancem čínské společnosti působící v odvětví jízdních kol, bylo v každém případě legitimní, aby se Komise na tuto skutečnost žalobkyně dotázala a aby byla zmíněna v napadeném nařízení.

116 V pátém sledu žalobkyně tvrdí, že nedostatečná spolupráce se týká jen montáží, a nikoli překládek. V této souvislosti zdůrazňuje, že údajně nedostatečná spolupráce se týká jen hodnoty dílů čínského původu. Tato informace byla přitom podle ní nezbytná jen pro účely zjištění, zda prováděla montáž, tedy zda dodržovala pravidla o podílu dílů dovážených z Číny na celkové hodnotě vyráběného výrobku podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Vzhledem k tomu, že obcházení prostřednictvím Indonésie se v napadeném nařízení zakládalo jen na překládkách, vztahuje se konstatování o odmítání spolupráce podle žalobkyně na konstatování, která nejsou z hlediska výtky Rady vycházející z obcházení relevantní.

117 V této souvislosti je třeba zaprvé poukázat na to, že z formuláře pro osvobození předloženého žalobkyní vyplývá, že se žalobkyně snažila doložit, že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Bylo tedy legitimní, aby Komise v příloze B obecně informačního dokumentu odůvodnila své rozhodnutí nepřiznat žalobkyni osvobození tím, že na základě předložených informací nebyla s to provést výpočty týkající se těchto kritérií. V tomto ohledu je nutné připomenout, že šetření se týkalo otázky, zda dochází k obcházení prostřednictvím Indonésie, a nikoli zda dochází k určité konkrétní formě obcházení. Komise ostatně v bodě 9 odůvodnění nařízení č. 875/2012 o zahájení šetření obcházení zmínila v souvislosti s Indonésií možnost existence překládek i montáží.

118 Zadruhé je třeba připomenout, že žalobkyně po celou dobu nedoložila, že je skutečně výrobcem jízdních kol indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, tedy že nebyla s to prokázat původ jízdních kol, které ve velkém množství vyvážela do Unie. Informace poskytnuté žalobkyní byly v každém případě nedostatečné, neboť předmětem šetření bylo zjistit, zda se žalobkyně podílela na obcházení původního antidumpingového cla prostřednictvím Indonésie, a to bez ohledu na to, jak tyto praktiky později Rada kvalifikovala.

119 Za těchto podmínek musí být tato výtka zamítnuta jako neopodstatněná.

120 Druhou část druhého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou v plném rozsahu.

– K účinkům spolupráce žalobkyně

121 V rámci první části žalobkyně tvrdí, že Rada v rozporu s článkem 18 základního nařízení nezohlednila skutečnost, že žalobkyně spolupracovala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Poukazuje v tomto ohledu zejména na to, že předložila žádost o osvobození, jakož i revidovaný dotazník, a že souhlasila s přijetím skupiny pracovníků Komise v rámci inspekce. Spolupráce se navíc odehrávala za obtížných okolností, neboť žalobkyně měla jen omezené administrativní zdroje a neznala správní postupy Komise.

122 V tomto ohledu je třeba v první řadě uvést, že použití dostupných údajů je odůvodněno zejména tehdy, jestliže podnik odmítne spolupracovat nebo předloží nepravdivé nebo zavádějící informace, neboť čl. 18 odst. 1 věta druhá základního nařízení nevyžaduje úmyslné jednání. Míra snahy zúčastněné strany sdělit některé informace nutně nesouvisí se samotnou kvalitou sdělených informací a v každém případě není jediným určujícím prvkem. Pokud požadované informace nejsou nakonec získány, Komise má právo použít v případě požadovaných informací dostupné údaje (rozsudek ze dne 4. března 2010, Sun Sang Kong Yuen Shoes Factory v. Rada, T-409/06, Sb. rozh., EU:T:2010:69, body 103 a 104).

123 Dále je třeba také připomenout, že unijním orgánům přísluší rozhodnout, zda za účelem ověření informací poskytnutých účastníkem řízení považují za nezbytné potvrdit tyto informace prostřednictvím inspekce na místě v prostorách tohoto účastníka řízení, a zda se v případě, že účastník řízení klade překážky ověření údajů, které poskytl, uplatní článek 18 základního nařízení a lze použít dostupné údaje. Odmítnutí přijmout inspekci je sice v rozporu s cílem loajální a pečlivé spolupráce, jejíž dodržování má čl. 18 odst. 1 základního nařízení zajistit, avšak podrobení se inspekci nemůže samo o sobě vést ke konstatování, že došlo ke spolupráci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2011, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, T-192/08, Sb. rozh., EU:T:2011:619, body 273 a 275).

124 Za těchto podmínek nemůže být skutečnost, že žalobkyně předložila žádost o osvobození a poté jeho revidovanou verzi a že přijala pracovníky Komise v rámci inspekce, dostatečná pro konstatování, že došlo ke spolupráci nebo pro povinnost unijních orgánů zohlednit nedostatečné informace. Údaje, které v projednávaném případě požadovala Komise, ostatně nelze považovat za zvlášť velkou administrativní zátěž. Obchodní a administrativní oddělení žalobkyně navíc podle Rady čítalo šestnáct osob, což žalobkyně nezpochybňuje.

125 V druhé řadě je třeba zdůraznit, že čl. 18 odst. 3 základního nařízení stanoví, že nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud případné nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy včas, pokud je možno je ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Z jeho znění plyne, že všechny čtyři podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li tedy splněna byť jen jediná z nich, nelze toto ustanovení uplatnit, a tudíž ani zohlednit dané informace (rozsudek Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada, bod 111 výše, EU:T:2014:271, bod 100).

126 V projednávaném případě nebylo možné uplatnit čl. 18 odst. 3 základního nařízení, protože žalobkyně neposkytla nezbytné informace ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení způsobilé doložit, že je skutečně výrobcem indonéského původu nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení, jak bylo konstatováno výše v bodech 80 až 94 tohoto rozsudku. Kromě toho, i kdyby žalobkyně poskytla nezbytné informace a skutečně spolupracovala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, bylo již konstatováno, že poskytnuté informace nebylo možno ověřit.

127 První část druhého žalobního důvodu musí být tudíž zamítnuta jako neopodstatněná.

– K odůvodnění

128 V první řadě má žalobkyně za to, že Rada měla spolupráci v souvislosti s výtkou týkající se montáže odlišit od spolupráce v souvislosti s výtkou týkající se překládky. Rada neupřesnila, zda se předložené informace týkaly výtky týkající se překládky, nebo výtky týkající se montáže, takže napadené nařízení je stiženo nedostatkem odůvodnění.

129 V druhé řadě žalobkyně uvádí, že Rada poté, co odmítla všechny poskytnuté informace, neobjasnila povahu dostupných informací ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení, o které opřela závěr, že docházelo k obcházení. Domnívá se též, že Rada měla uvést, proč jsou použité dostupné údaje ty nejlepší možné.

130 Je třeba připomenout, že z odůvodnění aktu unijních orgánů musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a hájit svá práva a aby soud mohl vykonávat přezkum (rozsudek ze dne 27. září 2005, Common Market Fertilizers v. Komise, T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh., EU:T:2005:339, bod 156). Navíc otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise, C-56/93, Recueil, EU:C:1996:64, bod 86, a ze dne 27. listopadu 1997, Kaysersberg v. Komise, T-290/94, Recueil, EU:T:1997:186, bod 150).

131 V projednávaném případě Rada tyto zásady dodržela, a to z důvodů rozvedených níže.

132 V první řadě k argumentu žalobkyně, že Rada měla spolupráci v souvislosti s výtkou týkající se montáže odlišit od spolupráce v souvislosti s výtkou týkající se překládky, je třeba připomenout, že výše v bodě 117 tohoto rozsudku bylo konstatováno, že šetření se týkalo otázky, zda dochází k obcházení prostřednictvím Indonésie, a nikoli zda dochází k určité konkrétní formě obcházení. Kromě toho skutečnosti, které bylo třeba zohlednit při posuzování spolupráce, byly pro překládku i montáž podobné. Ačkoli žalobkyně tvrdí opak, nebylo namístě oddělovat posuzování spolupráce žalobkyně v souvislosti s výtkou týkající se montáže od posuzování její spolupráce v souvislosti s výtkou týkající se překládky.

133 Dále je nutné konstatovat, že odůvodnění uvedené v bodech 29 až 33 odůvodnění napadeného nařízení je vzhledem k judikatuře citované výše v bodě 130 řádně podložené.

134 Z bodu 29 odůvodnění napadeného nařízení totiž vyplývá, že Rada dospěla k závěru, že údaje předložené žalobkyní nejsou spolehlivé. Žalobkyně předně nevedla žádné pracovní výkazy, které se používají pro vyplnění formuláře pro osvobození. Za těchto podmínek nedokázala prokázat správnost těchto údajů. Dále byly při výpočtech provedených v průběhu inspekce na základě dokumentů nalezených v prostorách žalobkyně shledány nesprávnosti v předložených údajích. Šetření konečně odhalilo, že obchodní ředitel této společnosti byl zároveň zaměstnáván čínským výrobcem jízdních kol, který byl hlavním dodavatelem dílů pro žalobkyni.

135 Z bodů 30 a 31 odůvodnění napadeného nařízení plyne, že Komise poté, co žalobkyni zpravila o svém úmyslu nepoužít údaje, které předložila, poskytla žalobkyni možnost vyjádřit se. V tomto vyjádření žalobkyně namítla, že ochotně spolupracovala a předložila všechny požadované dokumenty s výjimkou pracovních výkazů, o nichž tvrdí, že nebyly nikdy požadovány. Rada ale v této souvislosti poukazuje na to, že o pracovní výkazy se žádalo před provedením inspekce na místě. K argumentu žalobkyně, že kontrolní přepočty provedené na místě jsou nesprávné, protože jeden z pracovníků podal chybná vysvětlení, Rada podotkla, že vysvětlení bylo žádáno od více pracovníků, kteří nedokázali uvést původ údajů uvedených ve formuláři ani způsob jejich výpočtu.

136 Rada proto v bodech 32 a 33 odůvodnění napadeného nařízení vyslovila závěr, že k informacím poskytnutým žalobkyní nemohlo být přihlédnuto a že zjištění o této společnosti vycházela v souladu s článkem 18 základního nařízení z dostupných údajů.

137 V druhé řadě nelze než konstatovat, že Rada v napadeném nařízení výslovně neidentifikovala přesnou povahu dostupných údajů.

138 Nicméně především z bodů 28 až 33, 45, 46, 50, 51, 55, 56, 92 a 98 až 102 odůvodnění napadeného nařízení plyne, že dostupné údaje zahrnují všechny údaje, které Rada použila pro závěr, že ze strany žalobkyně docházelo k obcházení, a sice zejména informace umožňující dospět k závěru o změně obchodních toků, neexistenci věrohodného alternativního vysvětlení a údaje z databáze Eurostatu Comext použité k podložení konstatování o maření vyrovnávacího účinku původního antidumpingového cla a o existenci důkazů o dumpingu ve vztahu k dříve určené běžné hodnotě. Dostupné údaje dále zahrnují všechny relevantní okolnosti uvedené ve spise včetně stížnosti (body 10 až 17 odůvodnění napadeného nařízení).

139 V třetím sledu je třeba v souvislosti s argumentem, že Rada měla odůvodnit, proč jsou použité dostupné údaje ty nejlepší možné, poukázat na to, že taková povinnost neplyne ani z čl. 18 odst. 1 základního nařízení ani z judikatury. Článek 18 odst. 1 základního nařízení stanoví, že Rada může založit svá zjištění na dostupných údajích, jsou-li předložené údaje nedostatečné (viz výše bod 111). Vzhledem k tomu, že předložené údaje jsou v projednávaném případě nedostatečné, neměla Rada důvod odůvodňovat, proč jsou použité dostupné údaje lepší než předložené údaje. Mimoto je třeba podotknout, že žalobkyně netvrdila, že by jiné dostupné údaje byly lepší než dostupné údaje použité Radou. Tento argument žalobkyně je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněný.

140 Za těchto podmínek musí být třetí část druhého žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

– K zohlednění dalších informací poskytnutých žalobkyní

141 V rámci čtvrté části žalobkyně tvrdí, že Rada tím, že vyloučila všechny poskytnuté údaje, aniž posoudila, zda některé informace nebylo možné použít v souvislosti s výtkou týkající se překládky, porušila čl. 18 odst. 3 základního nařízení a zásadu proporcionality. Zdůrazňuje, že informace poskytla včas a v souvislosti s výtkou týkající se překládky byly tyto informace snadno ověřitelné.

142 V první řadě je třeba k porušení čl. 18 odst. 3 základního nařízení poukázat na to, že výše v bodě 125 tohoto rozsudku již bylo připomenuto, že uplatnění citovaného čl. 18 odst. 3 předpokládá splnění všech čtyř kumulativních podmínek týkajících se zejména toho, aby případné nedostatky neúměrně neztěžovaly učinění přiměřeně správných závěrů a aby poskytnuté informace bylo možno ověřit. V projednávaném případě ovšem bylo již v rámci prvního žalobního důvodu konstatováno, že informace poskytnuté žalobkyní byly po celou dobu neúplné, rozporuplné a neověřitelné, což vylučovalo uplatnění čl. 18 odst. 3 základního nařízení bez ohledu na druh posuzovaného obcházení.

143 Žalobní výtku vycházející z porušení čl. 18 odst. 3 základního nařízení je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

144 V druhé řadě je třeba připomenout, že podle zásady proporcionality je legalita unijní právní úpravy podmíněna tím, že prostředky, které používá, mohou uskutečnit cíl legitimně sledovaný dotčenou právní úpravou a nejdou nad rámec toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba v zásadě zvolit opatření nejméně omezující (rozsudek ze dne 5. června 1996, NMB France a další v. Komise, T-162/94, Recueil, EU:T:1996:71, bod 69).

145 V projednávaném případě má žalobkyně v podstatě za to, že vyloučení všech předložených informací bez posouzení, zda některé z těchto informací bylo možné použít v souvislosti s výtkou týkající se překládky, bylo nepřiměřené.

146 V této souvislosti postačí připomenout, že žalobkyně po celou dobu nepředložila informace prokazující, že je skutečně indonéským vývozcem nebo že splňuje kritéria podle čl. 13 odst. 2 základního nařízení. Rada tudíž vyloučením těchto informací neporušila zásadu proporcionality.

147 Za těchto podmínek je třeba čtvrtou část druhého žalobního důvodu zamítnout jako neopodstatněnou.

148 V důsledku toho je třeba druhý žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení

149 Žalobkyně v první řadě tvrdí, že Rada se tím, že použila údaje o cenách z databáze Eurostatu Comext, dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného posouzení. Podle žalobkyně bylo ve všech fázích přezkumu antidumpingových nařízení týkajících se jízdních kol a dílů jízdních kol z Číny uznáno, že údaje z databáze Eurostatu Comext nejsou spolehlivé a neumožňují provádět jednoznačná srovnání.

150 V druhé řadě se Rada vyloučením údajů o vývozních cenách, které poskytla žalobkyně a jejichž spolehlivost byla potvrzena v bodě 31 odůvodnění napadeného nařízení, dopustila podle názoru žalobkyně porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení. Zohlednění údajů od spolupracujících společností zkreslilo podle žalobkyně údaje týkající se existence dumpingu.

151 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

152 V této souvislosti je třeba připomenout, že z čl. 13 odst. 1 základního nařízení plyne, že obcházení předpokládá, že existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnotě určené v rámci původního antidumpingového šetření.

153 Ze základního nařízení dále plyne, že unijní orgány musí zvolit nejvhodnější metodu pro výpočet dumpingu a že tato volba předpokládá posouzení složitých hospodářských situací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 1992, Minolta Camera v. Rada, C-178/87, Recueil, EU:C:1992:112, bod 41).

154 V projednávaném případě je v první řadě třeba poukázat na to, že již bylo prokázáno, že žalobkyně nespolupracovala ve smyslu článku 18 základního nařízení, jelikož poskytnuté údaje byly nespolehlivé a neověřitelné.

155 Je pravda, že z bodu 31 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že pokud jde o hodnotu prodeje na vývoz, údaje skutečně odpovídaly. Nicméně – jak Rada tvrdí a žalobkyně nepopírá – jedině u souhrnné hodnoty celého vývozu bylo možné provést zjištění, zda odpovídá účetním knihám, a její ověření. Poskytnuté informace byly navíc neúplné, jelikož žalobkyně nikdy neposkytla nezbytné informace (v této souvislosti srov. body 85 a 114 tohoto rozsudku).

156 Za těchto podmínek mohla Rada vzhledem k tomu, že neměla k dispozici spolehlivé údaje o žalobkyni ani o společnostech, které se nepřihlásily, oprávněně vycházet z dostupných údajů.

157 V druhé řadě žalobkyně zpochybňuje použití údajů z databáze Eurostatu Comext coby dostupných údajů ve smyslu čl. 18 odst. 1 základního nařízení. Odkazuje na nařízení č. 1095/2005, na prováděcí nařízení č. 990/2011 a na nařízení č. 502/2013, ve kterých je spolehlivost těchto údajů relativizována.

158 V této souvislosti je třeba zaprvé podotknout, že žádné ze tří nařízení citovaných žalobkyní se netýkalo řízení o obcházení. První z nich se týkalo zavedení konečného antidumpingového cla, druhé přezkumu před pozbytím platnosti a třetí prozatímního přezkumu.

159 Zadruhé je třeba poukázat na to, že v těchto třech nařízeních byly vývozní ceny pro nespolupracující výrobce vypočteny různými způsoby. V nařízení č. 1095/2005 byly použity údaje od spolupracujících společností, neboť údaje z databáze Eurostatu Comext byly shledány jako nedostatečně přesné v případě úplného přezkumu zjištění týkajících se dumpingu a újmy. Naproti tomu v prováděcím nařízení č. 990/2011 byly údaje z databáze Eurostatu Comext použity, protože spolupracoval jen jediný podnik. V nařízení č. 502/2013 byly údaje z databáze Eurostatu Comext použity jen do určité míry, neboť tyto údaje byly opět shledány nedostatečně přesnými pro zvláštní účely prozatímního přezkumu.

160 Ačkoli žalobkyně tvrdí opak, nebyly tedy údaje z databáze Eurostatu Comext považovány za nedostatečné ve všech třech shora zmíněných nařízeních. Mimoto je třeba zdůraznit, že dumping byl vypočten různými způsoby v závislosti na předmětu šetření a konkrétních okolnostech.

161 Zatřetí se tato nařízení týkala Číny a Vietnamu, a nikoli Indonésie. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz o tom, že by tato konstatování byla relevantní i pro Indonésii.

162 Za těchto podmínek je nutné argumenty žalobkyně týkající se spolehlivosti údajů z databáze Eurostatu Comext odmítnout jako neopodstatněné.

163 Ve třetím sledu se žalobkyně v souvislosti s argumenty vycházejícími z porušení zásady rovného zacházení domnívá, že pokud údaje použité Radou – tedy podle ní především údaje od spolupracujících vývozců – skutečně představovaly důkazy o dumpingu, měla Komise spíše zahájit antidumpingové šetření i ostatních indonéských výrobců než vybrat žalobkyni jako jedinou a nepravděpodobnou příčinu problémů unijního průmyslu.

164 V tomto ohledu je třeba poukázat zaprvé na to, že unijní orgány dospěly k závěru, že existují důkazy o dumpingu ve vztahu k běžné hodnotě určené v rámci dřívějšího antidumpingového šetření, a nikoli k běžné hodnotě tržeb těchto vývozců na jejich vnitrostátním trhu. Konstatování prezentována v napadeném nařízení tedy nijak nesignalizovala nezbytnost zahájit nezávislé antidumpingové šetření indonéských výrobců. Je také třeba připomenout, že spolupracující výrobci dokázali – na rozdíl od žalobkyně – prokázat, že se na obcházení nepodíleli.

165 Zadruhé Rada v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu uvedla, že objem a hodnota vývozu spolupracujících výrobců byly od souhrnných údajů o všech indonéských vývozcích, dostupných v databázi Eurostatu Comext, odečteny. Rada tudíž k závěru, že existují důkazy o dumpingu, nepoužila údaje spolupracujících výrobců, jak tvrdí žalobkyně.

166 S ohledem na vše uvedené výše v bodech 152 až 165 tohoto rozsudku je třeba uzavřít, že žalobkyně po celou dobu neprokázala, že by se Rada v souvislosti se závěrem, že existují důkazy o dumpingu, dopustila nesprávného právního posouzení nebo nesprávného posouzení a porušení zásady rovného zacházení.

167 Třetí žalobní důvod musí tudíž být v plném rozsahu zamítnut jako neopodstatněný.

168 S ohledem na vše výše uvedené, zejména na vše uvedené výše v bodě 106 tohoto rozsudku, je třeba zrušit čl. 1 odst. 1 a 3 napadeného nařízení v rozsahu, v němž se vztahuje na žalobkyni.

K nákladům řízení

169 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

170 Komise a společnost Maxcom ponesou v souladu s čl. 87 odst. 4 prvním a třetím pododstavcem jednacího řádu vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) **Článek 1 odst. 1 a 3 prováděcího nařízení Rady (EU) č. 501/2013 ze dne 29. května 2013, kterým se konečné antidumpingové clo uložené prováděcím nařízením (EU) č. 990/2011 na dovoz jízdních kol pocházejících z Čínské lidové republiky rozšiřuje na dovoz jízdních kol zasílaných z Indonésie, Malajsie, Šrí Lanky a z Tuniska, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Indonésie, Malajsie, ze Šrí Lanky a z Tuniska, se v rozsahu, v němž se vztahuje na společnost Chin Haur Indonesia, PT, zrušuje.**

2) **Rada Evropské unie nahradí náklady řízení vynaložené společností Chin Haur Indonesia a ponese vlastní náklady řízení.**

3) **Evropská komise a společnost Maxcom Ltd ponesou vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. března 2015.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Hlavní původní antidumpingová a antisubvenční řízení 2

Řízení týkající se obcházení 3

Napadené nařízení 4

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 5

Právní otázky 6

K přípustnosti 6

K věci samé 6

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 13 odst. 1 a čl. 18 odst. 1 základního nařízení 7

– Ke změně obchodních toků 7

– K provádění překládek 9

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 základního nařízení, zásady proporcionality a povinnosti uvést odůvodnění 13

– Ke konstatování o odmítání spolupráce 13

– K účinkům spolupráce žalobkyně 15

– K odůvodnění 16

– K zohlednění dalších informací poskytnutých žalobkyní 17

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 13 odst. 1 základního nařízení a zásady rovného zacházení 18

K nákladům řízení 20